

Gedicht geschreven voor de viering van de 750e wijdingsdatum van de Stevenskerk in Nijmegen. Daar voorgedragen op woensdag 7 september 2022, opgedragen aan alle pelgrims.

Pelgrim

Ga, pelgrim ga. Ik hoor het in mijn binnenoor.
en zet mijn stappen. Zacht, hard, ingetogen,
uitgelaten, soms met zwaar gemoed.
Ik ga, ben vreemdeling die stapt, de wegen
eigen maakt, thuiskomt, voorbijgaat.
Ik vervoeg me, wij vervoegen ons
voegen ons in sporen van wie voor ons liepen,
sliepen, slaagden, sloegen, baden, gaven, namen.
Zij die de werk- en waterwoorden eer aan deden
natte ruggen, klamme handen, hun omhoog kijken
wat is daar, waar is de schreef, wat vraagt God?

Wij gaan, voorbij de akker, de rivier, het vlakke land
met dorpen, verderop de heuvels. Onder de zon,
onder sterren, langs het water trekt alles
aan ons voorbij, terwijl wij het zijn die gaan.
Deze stad ons baken van samen, achter poorten
rond de toren. Een intocht met muziek,
soms een wagenspel, de markt vol kleur
en geur, een brandje hier of daar,
een aanval van de pest of ander kwaad.
En toch - onverklaarbaar steeds weer
opstaan, weer verder gaan.

Geloof, hoop en liefde als houvast. Of we nu staan
of gaan, stampen of sluipen, de blik omhoog,
omlaag of recht vooruit, het pad ontvangt ons,
laat ons met de schaduw dansen.
Verwaaid, verwaterd, verweesd komen we
uit het oosten, westen, noorden, zuiden.
Gaan we naar het zuiden, noorden, westen,
oosten. Verliefd, verrast, verwonderd.
Het verschil tussen pad-zoekers en pad-vinders?
Van toon me de weg, naar dit is een toon
om te leven, te laven, te luisteren.

Onverwacht sta ik stil. Niet alleen ik,
wij staan stil, vallen stil, ieder van ons weet zeker:
ik kan niet verder. Toch ga ik verder, gaan wij verder.
Vermoeden we nog ergens aan te komen?
Het buitenpad om de stad en het binnenpad
van de ziel gaan soms voet aan voet
zijn dan weer mijlenver verwijderd van elkaar.
Juist op het moment dat we zeker weten
dat we verdwaald zijn, komen we aan.
Ergens. Misschien weet het pad dat het
de weg kan zijn, naar huis, naar licht.

Elke vroege ochtend zijn er al sporen in het zand.
Nooit ben ik de eerste, iemand ging me voor.
Was jij het? Waar je gaat, daar ben je, las ik ooit.
Samen en alleen, in bochten en wendingen,
op keerpunten, op het lange pad.
Voetstappen van een leven vormen nooit
een rechte lijn. Wat dan wel? Een bloem
met blaadjes, een cirkel, een hart?
Laten we met het land zijn, met de rivier
onder mensen, van nu en toen en straks.
De zegening voelen van zon en vogelzang.

Monica Boschman

www.walkofwisdom.org

www.stevenskerk.nl

www.monicaboschman.nl